

5. ПОЯВАТА НА КАПИТАНЪ АХАБЪ.

Много дни следъ тръгването ни отъ Нантъкетъ никой не можеше да се похвали, че е видял капитанъ Ахабъ на кувертата. Офицеритъ редовно дежуреха, и по всичко личеше, че тѣ сѣ единственитъ командири. Но по-късно тѣ излизаха отъ капитанската кабина съ такива неочаквани заповѣди, че всички ясно разбираха кой командува на кораба. Да, въ капитанската кабина стое-

капитанското мостче, близо до вѣжетата на задната мачта, имаше издѣлбана по една дупка. Кокалениятъ му кракъ бѣ пхнатъ въ една отъ тия дупки и капитанъ Ахабъ стоеше като изтуканъ, вторачилъ погледъ въ далечината. Въ тоя погледъ се четѣше решителна и непоколебима воля. Той не продумваше нито дума.

Следъ нѣколко дни, капитанъ Ахабъ отново се появи на моста и започна да се разхожда така нервно, че спящитъ долу офицеръ и моряци не можаха да мигнатъ подъ ударитъ на кокалениятъ му кракъ. Единственъ стѣбъ се осмѣли да му предложи да овие съ нѣщо тая кокалена пета, та да се намали удара по пода. Това разсърди така страшно капитанъ Ахабъ, че дълго неговитъ викове ехтѣха по цѣлия корабъ.

— Да не съмъ граната! Махай се! Или ще направя да изчезнешъ отъ тоя свѣтъ.

Скоро следъ тая случка, една заранъ, веднага следъ закуската, капитанъ Ахабъ се изкачи по стълбитъ на кабината, за да иде на моста. Тамъ остана нѣколко часа. После слѣзе въ кабината си. Не следъ много отново зае мѣсто на моста.

Наближаваше края на деня. Изведнажъ той се спрѣ, бутна крака си въ дупката, улови се съ ръжка за едно вѣже и заповѣда на Старбъкъ да прати всички на задната частъ на кораба.

— Капитане! — помъчи се да възрази очудениятъ офицеръ, тъй като подобна заповѣдъ се даваше само при необикновени случаи.

— Изпратете всички на задната частъ! — повтори капитанъ Ахабъ. — Хей! Наблюдатели, слѣзте!

Всички се наредиха и отправиха любопитни погледи къмъ Ахабъ. Той изгледа всички и пакъ започна да се разхожда по моста. Стѣбъ пошушна на Фласкъ, че капитанътъ ги е събралъ, за да имъ покаже какъ се ходи. Но въ това време капитанъ Ахабъ се спрѣ неочаквано и извика:

— Моряци, какво правите, като видите кашалотъ?

— Викаме! — отвърнаха като въ хоръ двадесетина души.

— А после?

— Спускаме лодкитъ и го преследваме.

— И коя пѣсенъ пѣте, като гребете?

— „Ако кашалотътъ не умре, нека корабътъ ни да потъне!“

При тѣзи думи лицето на стареца доби щастливо изражение. И той отново извика:

— Наблюдатели, знаете, че често съмъ давалъ заповѣди относно единъ бѣлъ кашалотъ. Виждете сега: тая златна монета струва

Най-добрата похвала

Предъ роднини и предъ гости дума стане ли за менъ, баба първа ме похвалява: — Крумъ за докторъ е роденъ!

Дѣдо ми и той добавя — съ веселъ и усмихнатъ ликъ: — Моятъ Крумчо е послушенъ и прилеженъ ученикъ.

Мама, кака, бати, леля — често хвалятъ ме и тѣ, че съмъ своитъ постѣпки билъ съмъ примѣрно дете.

Но една отъ тѣхъ похвали прави ме съвсемъ щастливъ, татко ми когато каже: — Моятъ Крумъ е пестеливъ!

Съ тази таткова похвала азъ живѣя и раста и съмъ жажда по-голѣма въ касичката си пестя.
Любомиръ Дойчевъ

Коралитъ сѣ малки животинки, които живѣятъ въ морето и се наслояватъ едно до друго, като по тоя начинъ образуватъ цѣла стена. Неотдавна ученитъ сѣ намѣрили до брѣговетъ на Жълтото море една огромна коралова стена. Извадили единъ коралъ, чийто диаметръ билъ по-голѣмъ отъ два метра. Отъ коралитъ се правятъ чудесни украшения.

Слънчевата свѣтлина се движи съ невѣроятна бързина. Отъ слънцето до земята тя достига само за 8 минути. Тя се движи съ 300.000 км. въ секунда. По тази смѣтка, нуждни й сѣ, за да стигне до Меркурий три минути, до Венера — 6, до Марсъ — 13, до Юпитеръ — 43, до Нептунъ — 4.48 м. Споредъ тия

цифри се опредѣля и отдадеността на всѣка планета отъ слънцето.

Въ Атлантическия океанъ живѣе една риба, която прилича на ненапомнена топка. Така тя плува подъ водата. Види ли, обаче, опасностъ, тя изведнажъ се надува като балонъ и водата бързо я изхвърля надъ повърхността, където тя се скрива умѣло между морскитъ вълни.

Дъждовно дърво или „дървото, което плаче“ расте въ Перу. Отъ листата на това дърво, когато времето е сухо, непрестанно капятъ дребни капчици, като сълзи. Има и друго дърво, доста разпространено, наречено „женско палто“. Въ сухо и топло време по листата на това дърво се явяватъ водни капки.

шестнадесет долари! Виждате ли я? Господинъ Старбъкъ, донесете ми чука!

Като взе чука, той пристѣпи къмъ голѣмата мачта и извика съ силенъ гласъ:

— Който отъ васъ пръвъ забележи бѣлия кашалотъ, това чудовище съ набръчкано чело и изкривена челюсть, съ бѣла глава и три дупки на опашката си, той ще получи тая златна монета.

Докато капитанъ Ахабъ забиваше монетата въ мачтата, всички викаха радостно: — ура! ура!

— Не забравяйте единъ бѣлъ кашалотъ! — повтори капитанъ Ахабъ, като захвърли чука на земята.

— Капитанъ Ахабъ, — запита Таштело, — тоя бѣлъ кашалотъ трѣбва да е сѣция, когото нѣкои наричатъ Моби Дикъ?

— Моби Дикъ? — възкликна Ахабъ. — Значи ти познавашъ бѣлия кашалотъ?

— Не си ли върти малко особено опашката? — запита повторно Таштело.

— И хвърля гѣста струя вода! — Добави Дагу.

— На кожата има една, две, три дупки! — извика Куингегъ.

— Смъртъ и проклетия! Това е Моби Дикъ! Вие сте виждали Моби Дикъ! На него дължа този кокаленъ кракъ. Моби Дикъ ме осакати. Но азъ ще го преследвамъ по всички морета, докато го намърся и убия! Съгласни ли сте моряци!

— Да! Да! — викнаха силно китобойцитъ и моряцитъ, като заобиколиха развълнувания старецъ. — Смъртъ за Моби Дикъ! (Слѣдва)

ВЕЛИКИ ОТИРИВАТЕЛИ

Томасъ Едисонъ

Роденъ е на 11 февруарий 1847 година, въ малкия градецъ Миланъ, въ щата Охио, Съединенитъ американски щати, а е починалъ презъ 1930 година.

Томасъ Едисонъ е прочутъ съ тоя ученъ, който проявява дарби още отъ малкъ. Той е билъ като дете вестникопродавачъ. Едва 16 годишенъ става редакторъ на вестникъ, който печаталъ и продавалъ въ единъ влакъ. Тамъ почналъ и първитъ си опити. Но при единъ отъ опититъ си подпалилъ вагона, въ който биле печатницата и редакцията на вестника му, и билъ изгоненъ отъ влака. Следъ това се занемва едно следъ друго неговитъ открития и усъвършенствувания на други открития. Той е изнамерилъ телеграфа, телефона, грамофона, електрическата лампа и още много други машини и уреди, отъ които днесъ се ползватъ не само неговитъ сънародници, но и цѣлото човѣчество.

Едисонъ е не само великъ открителъ, но и великъ човѣкъ. Доживѣлъ до дълбока старостъ той е оставилъ въ всички, които сѣ го познавали, спомени за своя скромностъ и необикновено трудолюбие.

ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!

Свѣщица отъ коледната елка

ЗАПИСВАНЕТО НОВИ АБОНАТИ ПРОДЪЛЖАВА!

За да дадемъ възможностъ на всички деца, които по една или друга причина не сѣ могли да се абониратъ преди празникитъ за в. „Славейче“, продължаваме срока за абониране съ право на БЕЗПЛАТНА КНИГА ПРЕМИЯ до 15 февруарий т. г. Всички нови абонати, които изплатятъ абонамента си отъ 20 ЛЕВА до тази дата, ще получатъ книгата „Златната земя“, която сега се печата въ втори издане. Учителни, използвайте това продължение на срока, за да запишете още нови абонати! Подпомогнете ни въ нашата трудна работа, на васъ разчитаме за увеличение на абонатитъ!

Вънъ валѣше снѣгъ на ед-ри парцали и застилаше земята съ бѣла покривка. Денътъ премина въ радостно очакване за Ганчо и Пенка, а на Милча сърдцето се кѣсаше отъ мъка, като виждаше, какъ никой не се загрижва за него, а само го пращаха тукъ и тамъ да върши нѣкаква работа.

Свечери се. Радостни свѣтлинки затрепѣха въ малкитъ прозорчета. Всички съ трепетъ очакваха Рождествената нощъ. Само Милчо бѣше тъженъ и навѣсенъ.

— Какво си се намусилъ такъвъ бре, — се провикна пакъ вуйна му, — я слѣзъ въ зимника да извадишъ орѣхи, че нали е бѣдникъ тази вечеръ. Хайде, не ме гледай ка-

то добиче.

— Не искамъ. Сама си извади!

Вуйна му, изненадана отъ този отговоръ, се сопна още по-силно:

— Така ли? Хлѣба ни ядешъ, пѣкъ отгоре на това си и непослушенъ. Скоро да извадишъ орѣхи, че дяволитъ те взематъ!

— Нека ме взематъ, но тукъ повече нѣма да стоя.

И той, безъ да продума нито дума, излѣзе на улицата и пое пътя къмъ града. На края на селото го лавна куче и замлъкна.

Настѣпваше тъмна нощъ. Милчо вървѣше самъ изъ полето. Наоколо не се виждаше нищо. Снѣгътъ бѣше затрупалъ пътя и Милчо съ мъка

газѣше. Колкото по-далече отиваше, толкова снѣгътъ ставаше по-дълбокъ. Милчо ставаше до колѣне. Измори се. А снѣгътъ продължаваше да затрупва широкото поле.

По едно време Милчо усѣти, че не може да върви понататък. Уплаши се. Огледа се наоколо. Тъмна и непрогледна нощъ. Никаква човѣшка душа нѣмаше наблизо. Само вѣтрътъ свирѣше и разнасяше снѣгъ изъ полето. И Милчо усѣти какъ гърлото му се свива и сълзи изпльватъ очитъ му. Той не знаеше, какво да направи. Да се върне въ село? Не. По-добре тукъ да умре, отколкото да се върне отново при вуйчови си. Мъка и страхъ скова сърдцето му. Дали пѣкъ нѣма

тукъ да умре? Опитва се да направи още нѣколко крачки, но краката му отказаха да му служатъ.

Безсиленъ, той се отпусна на колѣне и вдигна насълзенитъ си очи къмъ небето. И устнитъ му зашепнаха тиха молитва:

— Господи, Исусе Христе, който си се родилъ въ тази нощъ, ще оставишъ ли да погина азъ, сиракътъ? ... Моля ти се отъ душа и сърдце, помогни ми, дай ми сили да продължа, да стигна до града. Смили се надъ мене! Не ме оставяй!

Изведнажъ той усѣти какъ нѣции нѣжни ръце го помилваха по главата, какъ му стана леко и радостно.

Изправи се. Снѣгътъ бѣ-

ше престаналъ да вали и по-лето се бѣлѣше подъ мекатъ свѣтлина на луната, пода-се срдѣ облацитъ.

Милчо трѣгна отново. Краката му сега го носѣха леко-радостно, каточели имахъ криле на себе си.

Следъ малко зърна свѣтлинки. Градътъ бѣше наблизъ. Милчо закрачи още по-бѣзо, започна да тича дори.

Когато стигна въ градъ черковнитъ камбани тържес-вено биеха и възвѣстваха раждането на Спасителя.

Георги Крънзовъ

Отъ книгата-премия „ЗЛАТНАТА ЗЕМЯ“, която сега се печата въ втори издане.